

ЕЛИСАВЕТА БАГРЯНА ОТ БРЯГ НА БРЯГ

chitanka.info

БОЯНСКИ ЦИКЪЛ

КЛАДЕНЕЦЪТ

Сърце на малкия оазис мой зелен
е кладенецът ми, притулен в двора
сред три брези
и два близнака бора.
В декември той е топъл,
в юли е студен,
обгърнат и от утрината бяла,
и от стаената вечерна сянка.
На дъното,
сред каменната рамка,
водата му е къгло огледало.

Отворя ли по пладне
тежкия капак,
там слънцето се спусне от зенита
и птичка по небето му прелитне,
и цвят поръси буйния южняк.
Отворя ли го нощем,
мине пътник облак,
отрони се звезда-сълза невинна,
луната хвърли диска си платинен
и светва пълна
дълбината обла.

О моят кладенец
дълбок
и чист,
и жив.

И неговата тишина е пълна
с човешки стъпки,
с плач и смях погълнат,

с любими гласове
и с детски вик щастлив.
Загубила ли се,
свеждам се над него,
в дълбочината своя лик подирила —
и винаги отново се намирам —
и в зимен мраз,
и в непосилна жега...

Но знаеш ли
как трудно се копае
през пластовете камък
и втвърдена глина?
Дорде до жилка изворна се стигна,
вън вдигна се грамадна
от пръстта купа.

Поспиреха се,
чудеха се хора
и питаха ме близки,
и питаха ме чужди:
— А за какво и кладенец е нужен,
щом имате водопровод във двора?

Отвърщах сякаш имах някаква вина:
— За да си спомням
кладенеца в Сливен
и първите си пориви щастливи,
и тласъка на първара вълна...

— Поезия? — усмихваха се иронично.

Ала изсмука суша
лятос езерата
и на чешми и кранове гърлата —
и в кладенеца
хора занадничаха,

зачерпаха
от бистрата вода.

А после зимата дойде сурова.
Сковаха се
и спукаха
тръби оловни,
но кладенеца
мраз не завладя.

Издишваше той под капака
топла пара —
на дъното
водата беше жива
като онази —
в кладенеца в Сливен, —
с която пих
и първата си вяра.

КЪСНА ЕСЕН

*Витоша е до полите скрита
в непрозирен сивобял воал.
Не искри извитото Копито,
нито се белее Камен дял.*

*Развилня се вятър октомврийски,
затъка земята жълт килим,
припъзляха облаците тихо.
От комините заблика дим.*

*Алената ябълка, обрана,
рони и последните листа.
По пътеката от тях застлана,
се разхожда вкъщи есента.*

*Тази нощ пламтящите гергини
порази прибързала слана
и в посърналата изведнъж градина
сякаш угасиха светлина.*

*Къщата капациите затвори,
както хлопват се очи за сън.
Хлопна се и портата на двора —
някой тръгна в тъмнината вълн.*

*Някой по пътеката заслиза
към града, потрепващ в светлини,
за да бъде с хората по-близо,
с техните — да слее своите дни.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.